

Michael Robotham

Nachtboot

Vertaling Joost Mulder

2011

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

*Deze is voor Alpheus 'Two Dog' Williams,
mentor en maatje*

BOEK EEN

When the first baby laughed for the first time, the laugh broke into a thousand pieces and they all went skipping about, and that was the beginning of fairies.

Peter Pan, Sir James Barrie

Graham Greene heeft ooit gezegd dat een verhaal geen begin en geen einde heeft. De schrijver pikt gewoon een moment uit, een willekeurig punt, en kijkt ofwel vooruit, of terug. Dat moment is nu, een oktobermorgen waarop ik de metalen klep van de brievenbus de ochtendpost hoor aankondigen.

Er ligt een envelop op de deurmat. Er zit een stug papieren kaartje in dat niets zegt en tegelijkertijd alles.

Lieve Ali,

Ik zit in de problemen. Ik moet je zien. Kom naar de reünie, alsjeblieft.

Liefs, Cate.

Achttien woorden. Lang genoeg voor de aankondiging van een zelfmoord. Kort genoeg om een verhouding te beëindigen. Ik weet niet waarom Cate me nu schrijft. Ze haat me. Dat zei ze de laatste keer dat we elkaar spraken, acht jaar geleden. Het verleden. Als je me de tijd gunde, zou ik je de maand, de dag en het tijdstip kunnen noemen, maar dat zijn onbelangrijke details.

Het enige wat je hoeft te weten is het jaar: 1997. Het had de zomer moeten worden waarin we afstudeerden, de zomer dat we met onze rugzakken Europa doorkruisten, de zomer dat ik ontmaagd werd door Brian Rusconi en niet door Cates vader. In plaats daarvan was het de zomer waarin ze vertrok en de zomer waarin ik het huis uit ging – een zomer die niet lang genoeg was voor alles wat er gebeurde.

En nu wil ze me weer zien. Soms weet je wanneer een verhaal begint...

Als ze me ooit vragen de kalender opnieuw in te delen, hak ik van januari en februari een week af en maak ik oktober langer. Oktober verdient het om veertig dagen te duren, misschien nog wel meer.

Ik hou van deze tijd van het jaar. De toeristen zijn allang vertrokken en de kinderen weer naar school. De televisie zendt geen eindeloze herhalingen meer uit en ik kan weer onder een dekbed slapen. Maar vooral hou ik van de tinteling die in de lucht zit, zonder de pollen van de platanen, zodat ik mijn longen kan openzetten en vrijuit kan hardlopen.

Ik loop elke ochtend hard. Drie circuitjes Victoria Park, in Bethnal Green, ruim anderhalve kilometer per stuk. Op dit moment passeer ik Durward Street in Whitechapel – het Jack the Ripper-gebied. Ik heb ooit een Ripperwandeling gedaan, een met griezelverhalen opgetuigde kroegentocht. Het laatste slachtoffer, Mary Kelly, is me het meest bijgebleven. Ze stierf op 9 november, de dag van mijn verjaardag.

We vergeten vaak hoe klein het gebied was dat Jack afschuimde. Spitalfields, Shoreditch en Whitechapel beslaan samen minder dan tweeënhalve vierkante kilometer, maar in 1880 zaten daar meer dan een miljoen mensen opgepropt in achterbuurten, zonder behoorlijke waterleiding en riolering. Het is er nog steeds overbevolkt en armoedig, maar dan alleen vergeleken met plekken als Hampstead of Chiswick of Holland Park. Armoede is relatief in een rijk land vol mensen die roepen dat ze arm zijn.

Het is zeven jaar geleden dat ik voor het laatst een wedstrijd liep, op een septemberavond in Birmingham, op een verlicht parcours. Ik wilde naar de Olympische Spelen van Sydney, waar maar twee van ons heen konden. Er zat vier honderdste van een seconde tussen de nummer één en de nummer vijf – een halve meter, een hartslag, een gebroken hart.

Ik loop niet langer om te winnen. Ik loop omdat ik het kan en omdat ik snel ben. Snel genoeg om mijn contouren te laten vervagen. Daarom ben ik nu hier, flirtend met de grond terwijl het

zweet tussen mijn borsten loopt en mijn T-shirt aan mijn buik kleeft.

Als ik loop worden mijn gedachten helderder. Meestal denk ik aan mijn werk en verbeeld ik me dat er vandaag iemand zal bellen en me mijn oude baan zal teruggeven.

Een jaar geleden heb ik geholpen een ontvoeringszaak op te lossen en een meisje terug te vinden. Een van de ontvoerders smakte me dwars over een muur, waarbij ik mijn ruggengraat brak. Zes operaties en negen maanden fysiotherapie later ben ik weer fit, met meer staal in mijn ruggengraat dan de achterhoede van het Engelse nationale elftal. Helaas weet niemand bij de Metropolitan Police wat ze met me aan moeten. Voor hen ben ik het vijfde wiel aan de wagen.

Terwijl ik langs de speelplaats ren, zie ik een man die op een bank de krant leest. Er is geen kind op het klimrek achter hem en de andere banken baden in het zonlicht. Waarom heeft hij de schaduw opgezocht?

Hij is halverwege de dertig, met overhemd en stropdas, en kijkt niet op als ik langloop. Hij bestudeert een kruiswoordpuzzel. Wie zit er op dit uur van de ochtend in een park een kruiswoordpuzzel op te lossen? Een man die niet kan slapen. Een man die zit te wachten.

Tot een jaar geleden bestudeerde ik mensen voor mijn beroep. Ik bewaakte diplomaten en bezoekende staatshoofden, bracht hun echtgenotes naar Harrods om te winkelen en zette hun kinderen af bij school. Het is waarschijnlijk de saaiste baan bij de Metropolitan Police, maar ik was er goed in. In mijn vijf jaar bij de Diplomatieke Beschermingseenheid heb ik me nooit laten uitlokken te schieten en heb ik nooit een van hun afspraken bij de kapper gemist. Ik was als een soldaat in een raketsilo, biddend dat de telefoon niet zal overgaan.

Tijdens mijn tweede rondje door het park zit hij er nog. Zijn suède jack ligt over zijn knieën. Hij heeft sproeten en glad bruin haar, symmetrisch geknipt en links een scheiding. Een leren aktetas staat pal naast hem.

Een windvlaag rukt de krant uit zijn vingers. Drie stappen en ik

ben er als eerste bij. De krant slaat zich om mijn benen.

Heel even aarzelt hij, alsof hij te dicht bij de rand komt. Zijn sproeten maken hem jonger. Zijn ogen ontwijken de mijne. Verlegen trekt hij zijn schouders samen en bedankt me. De voorpagina zit nog steeds om mijn dij geslagen. Heel even kom ik in de verleiding een geintje te maken. Ik zou een grapje kunnen maken dat ik me voel als de fish and chips van morgen.

De bries voelt koel aan in mijn hals. 'Sorry, ik ben nogal be-zweet.'

Hij raakt zenuwachtig zijn neus aan, knikt en raakt opnieuw zijn neus aan.

'Loopt u elke dag?' vraagt hij plotseling.

'Als het even kan wel.'

'Hoe lang?'

'Een kilometer of zes.'

Hij heeft een Amerikaans accent. Hij weet niet wat hij nog meer moet zeggen.

'Ik moet weer verder. Ik wil niet te veel afkoelen.'

'Oké. Prima. Een hele fijne dag nog.' Uit de mond van een Amerikaan klinkt het niet eens onoprecht.

Als ik mijn derde rondje maak is de bank verlaten. Ik kijk of ik hem in de straat zie lopen, maar er zijn geen silhouetten. Alles is weer bij het oude.

Verderop in de straat, nog net zichtbaar op de hoek, staat een bestelbusje langs de stoeprand geparkeerd. Dichterbij gekomen zie ik een witte plastic tent over ontbrekende straatstenen staan. Een metalen hek staat opengevouwen rond het gat. Ze zijn vroeg begonnen.

Zulke dingen doe ik: mensen en voertuigen opmerken. Ik zoek naar dingen die afwijken van het gewone: mensen op de verkeerde plaats of met de verkeerde kleren aan, fout geparkeerde auto's, hetzelfde gezicht op verschillende plekken. Ik kan het niet helpen.

Ik maak mijn veters los, haal een sleutel onder de binnenzool vandaan en open mijn voordeur. Mijn buurman, meneer Mor-dacai, wuift van achter zijn raam. Ik heb hem ooit zijn voornaam gevraagd en hij zei dat het Yo'man moest zijn.

‘Hoe dat zo?’

‘Omdat mijn jongens me zo noemen. “Yo man, kan ik wat geld krijgen?” “Yo man, kan ik de auto lenen?”’

Zijn lach klonk als noten die op een dak ploffen.

In de keuken tap ik een groot glas water en drink het gulzig leeg. Met één been op de rugleuning van een stoel balancerend rek ik mijn bovenbeenspieren.

Voor de muis die onder mijn koelkast huist is dit het moment om tevoorschijn te komen. Het is een heel ambivalente muis, die nauwelijks de moeite neemt zijn kopje op te tillen om te laten zien dat hij me opmerkt. Het lijkt hem ook weinig te doen dat mijn jongste broer Hari muizenvallen zet. Misschien weet hij dat ik ze onschadelijk maak en de kaas eruit haal zodra Hari niet kijkt.

Eindelijk kijkt de muis naar me op, alsof hij wil klagen over een gebrek aan kruimels. Hij snuift en maakt zich uit de voeten.

In de deuropening verschijnt Hari, blootsvoets en met ontbloot bovenlijf. Hij opent de koelkast, neemt een pak sinaasappelsap en draait de plastic dop eraf. Hij kijkt me aan, denkt even na en pakt een glas uit de kast. Soms denk ik dat hij knapper is dan ik. Hij heeft langere wimpers en dikker haar.

‘Ga je vanavond naar de reünie?’ vraag ik.

‘Neu.’

‘Waarom niet?’

‘Je wilt toch niet zeggen dat jij wel gaat, hè? Je wilde er nog niet dood worden aangetroffen.’

‘Ik heb me bedacht.’

‘Hé, heb jij mijn slipje gezien?’ klinkt van boven een stem.

Hari kijkt me schaaapachtig aan.

‘Ik weet nog dat ik hem had. Op de grond ligt niks.’

‘Ik dacht dat je al weg was,’ fluistert Hari.

‘Ik ben wezen hardlopen. Wie is dat?’

‘Een oude vriendin.’

‘Dan weet je ook hoe ze heet.’

‘Cheryl.’

‘Cheryl Taylor!’ (Een geblondeerd typetje dat in de White Horse achter de bar staat.) ‘Die is ouder dan ik.’

‘Niet waar.’

‘Wat zie je in ’s hemelsnaam in haar?’

‘Wat doet dat ertoe?’

‘Ik ben gewoon benieuwd.’

‘Nou, ze heeft pluspunten.’

‘Pluspunten?’

‘Hele grote.’

‘Vind je?’

‘Absoluut.’

‘En Phoebe Griggs dan?’

‘Te klein.’

‘Emma Shipley?’

‘Die hangen.’

‘De mijne?’

‘Heel grappig.’

Cheryl komt de trap af. Ik hoor haar in de voorkamer rommen. ‘Ik heb hem,’ roept ze.

Ze komt de keuken binnen terwijl ze het elastiek onder haar rok goed doet.

‘O, hallo,’ piept ze.

‘Cheryl, dit is mijn zus, Alisha.’

‘Leuk je weer te zien,’ zegt ze zonder het te menen.

De stilte lijkt zich uit te breiden. Misschien zeg ik wel nooit meer iets. Uiteindelijk excuseer ik me en ga naar boven om te douchen. Met een beetje geluk is Cheryl verdwenen tegen de tijd dat ik weer beneden kom.

Hari woont sinds twee maanden bij me in huis omdat dat dichter bij de universiteit is. Hij wordt geacht mijn zedelijkheid te bewaken en mee te betalen aan de hypotheek, maar loopt vier weken achter met de huur en gebruikt mijn logeerkamer als peeskamer-tje.

Mijn benen tintelen. Ik hou van het gevoel van wegvloeiend melkzuur. Ik kijk in de spiegel en doe mijn haar naar achteren. In mijn irissen glinsteren gele vlekjes als goudvissen in een vijver. Geen rimpels. Zwart blijft strak.

Mijn ‘pluspunten’ zijn zo slecht nog niet. Toen ik nog wedstrij-

den liep was ik altijd blij dat ze aan de kleine kant waren en strak onder een sportbeha konden worden weggestopt. Maar nu zou ik best een maatje meer willen hebben, voor een beetje decolleté.

Hari roept iets. 'Hé zus, ik pak even een twintigje uit je portemonnee.'

'Hoezo?'

'Omdat vreemden boos worden als ik in hún portemonnee zit.'

Ontzettend grappig. 'Je bent me nog huur schuldig.'

'Morgen.'

'Dat zei je gisteren ook.' *En eergisteren.*

De voordeur valt dicht. Het huis is stil.

Beneden pak ik de ansichtkaart weer op en hou hem tussen mijn vingertoppen vast. Daarna zet ik hem op tafel tegen de zout- en pepervaatjes en staar er een tijdje naar.

Cate Elliot. Haar naam doet me nog steeds glimlachen. Een van de rare dingen van vriendschap is dat je de tijd die je samen doorbrengt niet kunt wegstrepen tegen de tijd zonder elkaar. Het een wist het ander niet uit en de periodes liggen ook niet op de een of andere onzichtbare weegschaal. Je kunt een paar uren met iemand doorbrengen die je leven kunnen veranderen of een leven lang met iemand samen zijn zonder dat er iets verandert.

We zijn in hetzelfde ziekenhuis geboren en groeiden allebei op in Bethnal Green, in het East End van Londen, hoewel we er de eerste dertien jaar in slaagden elkaar min of meer te ontlopen. Het lot bracht ons samen, als je tenminste in dat soort dingen gelooft.

We werden onafscheidelijk. Bijna telepathisch. We waren twee handen op één buik, pikten bier uit haar vaders koelkast, keken etalages op Kings Road, aten patat met moutazijn op de weg van school naar huis, glipten het huis uit om bands te zien in het Hammersmith Odeon en filmsterren op de rode loper op Leicester Square.

In het jaar na ons examen gingen we naar Frankrijk. Ik reed een bromfiets in de prak, kreeg een waarschuwing vanwege mijn nep-

identiteitsbewijs en probeerde voor het eerst hasj. Bij een nachtelijke zwempartij verloor Cate de sleutel van ons hotel, zodat we om twee uur 's nachts langs de plantensteunen omhoog moesten klauteren.

Geen enkele breuk is zo erg als die tussen beste vriendinnen. Verbroken liefdesrelaties doen pijn. Echtscheidingen zijn altijd rommelig. Gebroken gezinnen zijn soms een verbetering. Onze breuk was het allerergst.

En nu, acht jaar later, wil ze me ontmoeten. Ik voel een aange-name huivering. Zal ik erop ingaan? Dan voel ik een zeurderige, niet af te schudden angst. Ze zit in de problemen.

Mijn autosleutels liggen in de voorkamer. Als ik ze pak, zie ik vlekken op de glasplaat van de salontafel. Als ik beter kijk zie ik twee duidelijke bilafdrukken en iets wat volgens mij elleboogaf-drukken zijn. Ik zou mijn broertje wel kunnen wurgen!

3

Iemand heeft Bloody Mary gemorst op mijn schoenen. Op zich geen probleem, maar het zijn niet de mijne. Ik heb ze te leen, net als dit topje, dat te ruim zit. Mijn ondergoed is wel van mezelf. 'Leen nooit geld of ondergoed,' zegt mijn moeder altijd aan het eind van haar schoon-ondergoedpreek, met beeldende beschrij-vingen van verkeersongevallen en ambulanceverplegers die mijn slip losknippen. Geen wonder dat ik eng droom.

Cate is er nog niet. Ik heb geprobeerd de deur in de gaten te houden en me niet in gesprekken te storten.

Schoolreünies zouden verboden moeten worden. Op de uitno-digingen zouden waarschuwingsstickers moeten zitten. Ze komen nooit op het goede moment. Je bent ofwel te jong, ofwel te oud of te dik.

Dit is niet eens een echte schoolreünie. Iemand heeft de prac-ticumlokalen van natuur- en scheikunde van Oaklands in de as gelegd. Een vandaal met een jerrycan benzine in plaats van een kapotte bunsenbrander. Vandaag wordt er een gloednieuwe vleu-

gel geopend, met een of andere onderminister die de honneurs waarneemt.

Het nieuwe gebouw is functioneel en solide, en ontbeert alle charme van zijn Victoriaanse voorganger. De gewelfde plafonds en boogramen zijn vervangen door houtwolcementplaten, tl-buizen en aluminium kozijnen.

De school is versierd met slingers en ballonnen die van de dakspanten omlaaghangen. Aan de voorkant van het podium is een schoolvaandel gedrapeerd.

Er staat een rij bij de spiegel in de meisjestoiletten. Lindsay Saunders buigt zich langs me heen over de wasbak en wrijft lippenstift van haar tanden. Teverdengesteld draait ze zich om en kijkt me taxerend aan.

‘Hou eens op met dat Punjabi-prinsessengedoe en ontspan je. Maak lol.’

‘Is dit lol?’

Ik heb Lindsays topje aan, het bronskleurige met veterdunne bandjes, waar ik eigenlijk de borsten niet voor heb. Er glijdt een bandje van mijn schouder. Ik trek het weer recht.

‘Ik weet dat je doet alsof het je niks kan schelen. Je bent gewoon zenuwachtig over Cate. Waar is ze?’

‘Weet ik niet.’

Lindsay werkt haar lippenstift bij en trekt haar jurk glad. Ze heeft wekenlang naar de reünie uitgekeken, vanwege Rocco Manspiezer. Op school had ze zes jaar lang een oogje op hem, alleen niet de moed het hem te vertellen.

‘Waarom denk je dat je hem dit keer wél krijgt?’

‘Ik heb echt geen tweehonderd pond aan deze jurk gespendeerd en me in deze rotschoenen gewurmd om me weer door hem te laten negeren.’

In tegenstelling tot Lindsay heb ik geen zin om op te trekken met mensen die ik twaalf jaar lang heb gemeden. Ik hoef niet te horen hoeveel geld ze verdienen of hoe groot hun huis is, of foto’s te bekijken van kinderen met namen als shampoo merken.

Dat heb je met schoolreünies: mensen komen alleen om hun leven te vergelijken met dat van anderen en de mislukkingen te

zien. Ze willen weten wie van de schoonheidskoninginnen vijfendertig kilo is aangekomen en wie haar man er met zijn secretaresse vandoor heeft zien gaan, en horen welke leraar gepakt is toen hij stiekem foto's maakte in de kleedkamers.

'Kom op, hé, ben jij niet nieuwsgierig?' vraagt Lindsay.

'Natuurlijk ben ik nieuwsgierig. Ik heb er de pest over in dat ik nieuwsgierig ben. Ik wou dat ik onzichtbaar was.'

'Wees nou geen spelbreker.' Ze haalt haar vinger langs mijn wenkbrauwen.

'Heb je Annabelle Trunzo gezien? God, wat een jurk! En dan dat haar!'

'Rocco heeft helemaal geen haar.'

'Ah, maar hij ziet er nog strak uit.'

'Is hij getrouwd?'

'Hou je mond.'

'Nou, ik vind dat je dat toch op z'n minst te weten moet komen voordat jullie een wip maken.'

Ze grijnst veelbetekenend. 'Ik vraag het na afloop wel.'

Lindsay doet alsof ze een echte mannenverslinderster is, maar ik weet dat ze niet echt zo'n jachtgodin is. Dat hou ik mezelf de hele tijd voor, maar ik zou haar niet met mijn broers laten uitgaan.

Weer terug in de hal zijn de lichten gedimd en staat de muziek harder. Spandau Ballet is vervangen door andere hits uit de jaren tachtig. De vrouwen dragen een mix van cocktailjurkjes en sari's. Anderen, in leren jacks en designerjeans, doen alsof het ze allemaal niks kan schelen.

Op Oaklands had je altijd stammen. De blanken vormden een minderheid. De meeste studenten waren Bangla's, daardoorheen een handjevol Paki's en Indiërs.

Ik was een 'curry', een 'yindoo', een olifantendompelaar. Indiaas bruin, als je het wilt weten. Als onderscheidend kenmerk kwam daar op Oaklands niets ook maar bij in de buurt. Mijn zwarte haar niet, mijn beugel of mijn dunne benen niet, het feit dat ik op mijn zevende geen ziekte van Pfeiffer had, of dat ik kon rennen als de wind niet. Al het andere verbleekte bij mijn huidskleur en mijn afkomst als sikh.

Het is niet waar dat alle sikhs Singh heten. En we dragen ook niet allemaal een krom mes op onze borst (hoewel dat imago in het East End wel handig is).

Zelfs nu klitten de Bangla's bij elkaar. Mensen zitten naast dezelfde mensen als destijds op school. Ondanks alles wat er in de tussenliggende jaren is gebeurd zijn de kernpunten van onze persoonlijkheden onaangetast. Al onze zwakke en sterke punten zijn hetzelfde gebleven.

Aan de andere kant van de zaal zie ik Cate binnenkomen. Ze ziet er bleek en opvallend uit; heeft een kort, duur kapsel en draagt goedkope sexy schoenen. Met haar lange, lichte kaki rok en zijden bloes ziet ze er elegant en – inderdaad – zwanger uit. Haar handen strijken over haar keurige, compacte zwelling. Het is meer dan een zwelling. Een strandbal. Ze loopt bijna op het einde.

Ik wil niet dat ze me ziet staren. Ik draai me om.

'Alisha?'

'Natuurlijk. Wie anders?' Ik draai me abrupt om en zet een halfgare glimlach op.

Cate buigt zich voorover en kust mijn wang. Ik hou mijn ogen open. Zij ook. We staren elkaar aan. Verbaasd. Ze ruikt naar kindertijd.

Bij haar ooghoeken heeft ze dunne lijntjes. Ik heb ze niet zien ontstaan. Het kleine litteken op haar linkerslaap, net onder haar haarlijn, dat herinner ik me nog wel.

We zijn even oud, negenentwintig, en hebben hetzelfde figuur, op de zwelling na. Ik heb een donkerder huid en verborgen diepten (zoals alle brunettes), maar ik kan verklaren dat ik er nooit zo goed zal uitzien als Cate. Ze heeft geleerd – nee, dat klinkt te bestudeerd – ze is geboren met het vermogen mannen haar te laten bewonderen. Ik ken het geheim niet. Een oogbeweging, een wending van het hoofd, een stembuiging of een aanraking van de arm zorgt voor een moment, een illusie waar alle mannen, homo of niet, oud of jong, voor vallen.

Ik zie de mensen naar haar kijken. Ik betwijfel of ze het überhaupt beseft.

'Hoe gaat het met je?'

‘Prima,’ zeg ik iets te snel, en ik begin opnieuw. ‘Het gaat goed.’

‘Is dat alles?’

Ik probeer te lachen. ‘Maar nou jij, jij bent zwanger.’

‘Ja.’

‘Wanneer ben je uitgerekend?’

‘Over vier weken.’

‘Gefeliciteerd.’

‘Dank je.’

De vragen en antwoorden komen te abrupt en te zakelijk. Praten is nog nooit zo moeizaam geweest als nu, althans niet met Cate. Ze kijkt nerveus over mijn schouder, alsof ze bang is dat we afgeluisterd kunnen worden.

‘Was jij niet getrouwd met...?’

‘Felix Beaumont. Hij staat daar.’

Ik volg haar blik in de richting van een lange, zwaargebouwde figuur in vrijetijdsbroek en een los wit overhemd. Felix zat niet op Oaklands en zijn echte naam is Buczkowski, niet Beaumont. Zijn vader was een Poolse winkelier die een elektrawinkel dreef op Tottenham Court Road.

En nu is hij diep in gesprek met Annabelle Trunzo, die een niemendalletje aanheeft dat door haar borsten omhoog wordt gehouden. Als ze een keer flink uitademt ligt het om haar enkels.

‘Weet je wat ik vroeger het ergste vond van avonden zoals deze?’ zegt Cate. ‘Dat iemand die er onberispelijk uitziet je dan vertelt hoe ze de hele dag bezig is geweest de kinderen naar ballet of voetbal of cricket te brengen. En dan komt de voor de hand liggende vraag: “Heb jij kinderen?” En dan zeg ik: “Nee, geen kinderen.” En dan grapt zij: “Waarom neem je er niet eentje van mij?” God, wat heb ik daar een hekel aan.’

‘Nou, daar hoeft jij anders niet meer bang voor te zijn.’

‘Nee.’

Ze pakt een glas wijn van een voorbijkomend dienblad. Ze kijkt opnieuw om zich heen: er niet helemaal bij, zo te zien.

‘Waarom ging het mis tussen ons? Het moet aan mij hebben gelegen.’

‘Je weet het vast nog wel,’ zeg ik.

‘Het doet er niet meer toe. Tussen haakjes, ik wil jou vragen als peettante.’

‘Ik ben niet eens christelijk.’

‘O, dat maakt niet uit.’

Ze ontwijkt datgene waar ze eigenlijk over wil praten.

‘Zeg wat er aan hand is.’

Ze aarzelt. ‘Dit keer ben ik te ver gegaan, Ali. Ik heb alles op het spel gezet.’

Terwijl ik haar arm pak, leid ik haar naar een rustiger hoekje. Er wordt gedanst. De muziek staat te hard. Cate brengt haar mond dicht naar mijn oor. ‘Je moet me helpen. Zeg dat je me zult helpen...’

‘Natuurlijk.’

Ze onderdrukt een snik, alsof ze erop bijt. ‘Ze willen mijn baby afpakken. Dat mag niet gebeuren. Jij moet ze tegenhouden...’

Een hand raakt haar schouder en ze veert op, geschrokken.

‘Hallo, schitterende zwangere dame, wie mag dit zijn?’

Cate doet een stap achteruit. ‘Niemand. Gewoon een oude vriendin.’ In haar binnenste gebeurt iets. Ze wil ontsnappen.

Felix Beaumont heeft volmaakte tanden. Mijn moeder heeft iets met gebitten, het valt haar als eerste op bij mensen.

‘Jou ken ik,’ zegt hij. ‘Jij kwam na mij.’

‘Op school?’

‘Nee, aan de bar.’

Hij lacht en trekt een geamuseerd-nieuwsgierig gezicht.

Cate is nog verder weg gaan staan. Mijn ogen ontmoeten die van haar. Met een nauwelijks waarneembaar hoofdschudden zegt ze me dat ik haar met rust moet laten. Ik voel een golf van tederheid voor haar. Ze gebaart met haar lege glas. ‘Ik haal er nog eentje.’

‘Kalm aan met dat spul, liefje. Je bent niet alleen.’ Hij strijkt over haar zwelling.

‘De laatste.’

Felix kijkt haar na met een mengeling van droefheid en verlangen. Na een poos draait hij zich weer naar mij.

‘Is het Miss of Mrs.?’

‘Pardon?’

‘Ben je getrouwd?’

‘Ik ben alleen’.

‘Dat verklaart het.’

‘Wat?’

‘Degenen met kinderen hebben foto’s bij zich. Degenen zonder dragen leukere kleren en hebben minder rimpels.’

Is dat als compliment bedoeld?

Er staan lachrimpels rond zijn ogen. Hij beweegt zich als een beer, van de ene op de andere voet hobbeland.

‘Wat doe je eigenlijk, Alisha?’

‘Ik zit de hele dag thuis met mijn pantoffels aan op Channel 4 naar herhalingen van soaps en oude films te kijken.’

Hij begrijpt het niet.

‘Ik ben met ziekteverlof van de Metropolitan Police.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik heb mijn rug gebroken. Iemand drapeerde me over een muur.’

Hij krimpt ineen. Mijn ogen dwalen langs hem heen.

‘Ze komt zo terug,’ zegt hij, mijn gedachten lezend. ‘Ze laat me nooit lang alleen met een knappe vrouw.’

‘Je zult wel in de wolken zijn, over de baby.’

De gladde holte onder zijn adamsappel golft heen en weer terwijl hij slikt. ‘Het is onze wonderbaby. We hebben het zo lang geprobeerd.’

Op de dansvloer gaat iemand voorop in een congadans die zich tussen de tafels door slingert. Gopal Dhir pakt me bij mijn middel en schudt mijn heupen heen en weer. Iemand anders trekt Felix een ander deel van de stoet in en we bewegen van elkaar weg.

Gopal tettert in mijn oor: ‘Nee maar, Alisha Barba! Loop je nog steeds hard?’

‘Alleen voor de lol.’

‘Ik had altijd een oogje op je, maar je was veel te snel voor mij.’ Over zijn schouder schreeuwt hij naar iemand anders. ‘Hé, Rao. Kijk eens wie we hier hebben! Alisha Barba. Heb ik niet altijd gezegd dat ze knap was?’